

PHẬT THUYẾT THẬP THIÊN NGHIỆP ĐẠO KINH

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 29/07/2000

Giảng tại: Tịnh tông Học hội Singapore

Việt dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Tập 41

Chư vị đồng học, chào mọi người! Mời mở kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, trang thứ tám, hàng thứ năm:

Lại nữa, long vương! Nếu lìa nói ly gián thì được năm pháp không thể phá hoại. Những gì là năm? Một, được thân bất hoại, không gì hại được. Hai, được quyến thuộc bất hoại, không gì phá được. Ba, được lòng tin bất hoại, thuận theo bốn nghiệp. Bốn, được pháp hạnh bất hoại, sở tu kiên cố. Năm, được thiện tri thức bất hoại, không lừa gạt. Đó là năm. Nếu có thể hồi hướng đạo Vô thượng chánh đẳng chánh giác, tương lai thành Phật sẽ được quyến thuộc chân chánh, các ma ngoại đạo không thể phá hoại.

Đoạn kinh văn này cũng là lời khai thị quan trọng để chúng ta tu học, có thể nói là từ sơ phát tâm cho đến Như Lai địa cũng không thể tách rời. “Nói ly gián” là nói khiêu khích thị phi, đặt điều sinh sự. Hết thấy các pháp thế gian, chư Phật Bồ-tát, tổ sư đại đức đã nói với chúng ta rất nhiều rằng tất cả các pháp không có thiện ác, không có đúng sai, không có tà chánh, không có chân vọng, cũng không có lợi hại, nếu bạn vào được cảnh giới này, vậy thì chúc mừng bạn, bạn thành Phật rồi, đã vào pháp môn không hai. Vì sao Phật nói như vậy? Điều mà Phật nói với chúng ta là chân tướng sự thật, là cảnh giới mà chư Phật Như Lai đích thân chứng đắc, gọi là “pháp nhĩ như thị”. Nhà Phật gọi là “pháp nhĩ”, người thông thường chúng ta gọi là tự nhiên như vậy, nó vốn dĩ là như vậy, tất cả những khái niệm tà chánh, thị phi, chân vọng, lợi hại này đều là từ tâm người sinh ra. Từ tâm gì vậy? Từ trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước sinh ra, lìa khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì bạn mới thấy được chân tướng của vũ trụ nhân sinh. Hay nói cách khác, phàm phu chúng ta đã mang cặp mắt kính có màu để nhìn quang cảnh bên ngoài, làm cho nó biến chất rồi, biến hình rồi. Lìa khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước mới có thể nhìn thấy chân tướng. Nhưng nếu không lìa khỏi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì tạo nghiệp rồi.

Cho nên tạo nghiệp này, quả thật mà nói cũng là hư vọng, quả báo nhận được cũng là hư vọng, thế nhưng những thứ hư vọng này bạn thật sự đang cảm thọ. Giống như một người đang nằm mộng vậy, bạn thấy ác mộng thì thật sự là thọ khổ, sợ vã mồ hôi, giật mình tỉnh dậy. Nếu bạn biết được đây là mộng, đây là giả thì bạn sẽ không sợ hãi, cũng không có hoảng sợ, nhưng chúng ta không biết đó là nằm mộng. Từ đó cho thấy, chư Phật Bồ-tát thị hiện ở thế gian, các ngài là biết chúng ta đang nằm mộng, các ngài đến độ chúng ta, loại người không biết mình đang nằm mộng. Các ngài là người đã tỉnh ngộ từ trong mộng rồi, chúng ta là người ở trong mộng còn mê hoặc. Cho nên, ý nghĩa của danh hiệu Bồ-tát gọi là giác hữu tình. Hữu tình chính là còn có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đây gọi là hữu tình. Các ngài tuy có hữu tình nhưng đã giác ngộ rồi, hết mê rồi, các ngài hiểu rõ chân tướng sự thật. Phàm phu chưa có giác ngộ, không hiểu rõ chân tướng sự thật, nhận giả làm thật, cho nên thọ khổ, vô lượng vô biên khổ nạn do đó mà sinh ra.

Trong khẩu nghiệp, điều quan trọng nhất là nói ly gián. Tuy nói dối rất phổ biến, nhưng cái hại của nói ly gián hơn hẳn nói dối rất nhiều. Nói ly gián nhỏ là khiêu khích thị phi khiến cho nhà bạn bất hòa, phá hoại gia đình người ta, phá hoại vợ chồng người ta, đây là nhỏ. Nói ly gián lớn là gây chia rẽ cho hai nước bất hòa, thậm chí là xảy ra chiến tranh, tổn hại biết bao nhân mạng, tài sản, tội này nặng. Nói ly gián lớn hơn nữa là gây chia rẽ Phật pháp, nhà Phật gọi là “phá hòa hợp tăng” trong tội ngũ nghịch, tội này rất nặng, còn nặng hơn việc gây chia rẽ hai quốc gia dẫn đến phát động chiến tranh. Hai nước chiến tranh thì thương vong chỉ là thân mạng, phá hòa hợp tăng là đoạn pháp thân huệ mạng của tất cả chúng sanh. Có rất nhiều người trong chúng ta đã đọc qua kinh Phát Khởi Bồ-tát Thù Thắng Chí Nhạo, trong kinh Phật nêu ra một ví dụ, có hai vị tỷ-kheo giảng kinh thuyết pháp, hoằng pháp lợi sanh, pháp duyên thù thắng. Sau đó có người đồ kỵ, họ cũng là người xuất gia, đến phá hoại, đặt điều sinh sự đối với pháp sư, khiến cho tín chúng mất đi tín tâm đối với pháp sư, thế là đạo tràng hoằng pháp này bị phá hoại. Phật nói với chúng ta, tội của họ là đọa vào địa ngục trong thời gian là 18 triệu năm, đây là 18 triệu năm của nhân gian chúng ta. Chúng ta biết, thời gian của nhân gian và địa ngục khác nhau, người hiện nay gọi là chênh lệch thời gian.

Trước đây, chúng tôi tại giảng tọa đại chuyên ở Đài Trung, thầy Lý giới thiệu cho chúng tôi về trạng huống địa ngục, thầy nói với chúng tôi, thời gian một ngày ở địa ngục dài không thể nghĩ bàn. Trong kinh có rất nhiều cách nói, vì sao

Phật phải dùng rất nhiều cách nói vậy? Đó là nói cho chúng ta biết thời gian không phải là thật. Trong Bách Pháp Minh Môn, thời gian là thuộc về bất tương ưng hành pháp, nó không phải sự thật, mà chỉ là một khái niệm trừu tượng. Một ngày trong địa ngục, nói theo cách ngắn nhất là hơn 2.700 năm của nhân gian chúng ta. Trung Quốc có 5.000 năm lịch sử, bằng với ở địa ngục hai ngày. Phật nói, họ đọa địa ngục là 18 triệu năm của nhân gian chúng ta, vậy có phải là thời gian họ ở địa ngục không nhiều không? Không phải vậy, thời gian trong địa ngục là một ngày bằng một năm, họ cảm thấy thời gian đặc biệt dài. Khi con người đang thọ khổ thì cảm giác thời gian rất dài, khi vui vẻ thì cảm thấy thời gian rất ngắn, cho nên thời gian là từ trong cảm giác sanh ra, không phải thật. Trong kinh nói thời gian dài, chúng ta có thể tư duy được thời gian 18 triệu năm là dài vô cùng, trong địa ngục là vô lượng kiếp, sự cảm thọ trong địa ngục là vô lượng kiếp. Vì vậy tạo tác tất cả tội nghiệp, không gì bằng phá hòa hợp tăng, đây là tội ngũ nghịch. Chúng ta phải biết, giết cha, giết mẹ, giết A-la-hán, làm thân Phật chảy máu, phá hòa hợp tăng, năm loại tội này là đọa địa ngục A-tỳ.

Cho dù người xuất gia có lỗi lầm, đại sư Thanh Lương trong “Hoa Nghiêm Kinh Sớ Sao” có nói với chúng ta, đây là phần giải thích kinh văn của lão nhân gia ngài, chương Thập Tín sau cùng trong Tứ Thập Hoa Nghiêm, đoạn sau cùng Bồ-tát Văn-thù dạy Thiện Tài đồng tử đi tham học. Tham học này người Trung Quốc gọi là tầm sư học đạo, dạy Thiện Tài thái độ tham học. Nói với Thiện Tài là trong số thiện tri thức có một số người có hành vi dường như là trái ngược đạo đức, tức là tạo giết, trộm, dâm, dối, việc này ở trong 53 lần tham học là có thật, ngài nói đó là thiện tri thức thật. Trong Phật pháp nói, cần dùng thân gì để độ thì các ngài dùng thân ấy; cần dùng phương pháp gì để độ thì các ngài dùng phương pháp đó. Người ưa thích đánh bạc thì hằng ngày vào sòng bạc, Bồ-tát muốn độ họ thì Bồ-tát cũng vào sòng bạc như họ, đánh bạc chung với họ, hơn nữa mỗi ván đều thắng, mọi người đều nhìn vào ngài hỏi: “Anh dùng phương pháp gì vậy?” Ngài liền đem Phật pháp dạy cho họ, đây là đại quyền thị hiện. Nếu nhìn thấy người như vậy mà bạn bỏ đi không thân cận họ, họ là thiện tri thức thật mà bạn bỏ đi không gần gũi họ, vậy thì thật đáng tiếc, pháp duyên của bạn bị đoạn rồi. Đây là nói Bồ-tát đại quyền thị hiện trong thế gian, đây không phải chỗ phạm phu chúng ta có thể suy đoán được, cũng không phải chỗ mà phạm tình có thể lý giải được, họ nhất định là vì lợi ích chúng sanh, quyết không phải tự tư tự lợi. Sau đó lại nói một câu, cho dù họ là thật thì người cầu học chúng ta cũng phải nên chân thành, cung kính học tập theo họ, ta học tập mặt tốt của họ, mặt không tốt ta không

học, vậy bạn mới có thể thân cận thiện tri thức thật sự trong thiên hạ. Đây là dạy chúng ta thái độ cần phải có khi tầm sư học đạo.

Hay nói cách khác, chư Phật Bồ-tát thị hiện ở thế gian, trong cửa Phật thường nói là “rồng rắn lẫn lộn”. Vì sao Bồ-tát Phổ Hiền dạy chúng ta “lễ kính chư Phật”? Lễ kính chư Phật là chắc chắn không có phân biệt, người thiện hay người ác đều có Phật tánh, trong tâm chúng ta đều phải xem họ là Phật thật để đối xử thì chúng ta mới có thể thành Phật được. Nếu trong tâm chúng ta còn xen tạp một số bất thiện thì chúng ta không thể thành tựu, đây là cửa ải lớn nhất quyết định chúng ta tu hành có thể thành tựu hay không, cũng chính là điều mà trong Đàn Kinh nói: *“Nếu người chân tu đạo, không thấy lỗi thế gian.”* Đến khi nào chúng ta có thể “không thấy lỗi thế gian” thì người niệm Phật công phu chắc chắn thành phật, họ công phu đặc lực rồi. Vì sao vậy? Tâm của bạn thuần thiện rồi, tâm thuần thiện là chân tâm, tâm thuần thiện là bản tánh.

Ngày nay, tâm của chúng ta hỏng rồi, hỏng ở chỗ nào vậy? Đem biết bao nhiêu thứ bất thiện ở bên ngoài để vào trong tâm mình, tâm mình biến thành bất thiện, vốn dĩ là tâm thuần thiện mà nay đã biến thành bất thiện. Phật thường nói, tất cả chúng sanh trong thế gian là những người mê hoặc điên đảo, đáng thương xót. Họ mê chỗ nào? Điên đảo chỗ nào? Đáng thương chỗ nào? Chính là họ chuyên sưu tập tất cả những thứ bất thiện ở bên ngoài, họ chỉ chuyên sưu tập thứ này, còn những thiện pháp bên ngoài thì họ thấy đều bỏ sót lại hết. Họ không sưu tập thiện pháp mà sưu tập bất thiện pháp, cho nên đã đem đến cho mình biết bao tai nạn, tai nạn nghiêm trọng nhất là ba đường ác.

Ở Singapore có một người rất thông minh là cụ Hứa Triết. Bạn xem bà nói với chúng ta, trong tâm bà cả đời chuyên đi sưu tập thiện pháp của người khác, điều bất thiện của người khác bà đều xem như rác rưởi, bỏ hết, bà dứt khoát không cần, đây là tấm gương tốt cho chúng ta tu hành. Bà là tín đồ Thiên Chúa, không phải tín đồ Phật giáo, đến 100 tuổi mới tiếp xúc được Phật pháp, mới xem kinh Phật. Bà có thiện căn sâu dày, sau khi xem kinh Phật, bà phát tâm quy y, bà đến Cư Sĩ Lâm để quy y, ngay cả chúng đệ tử ngũ giới tôi cũng phát cho bà rồi. Vì sao vậy? Ngũ giới bà đã làm được hết. Chúng ta đã thọ ngũ giới nhưng chưa chắc giữ được, còn bà đã làm viên mãn, ngũ giới thập thiện đều tu viên mãn. Đây là tấm gương tốt của chúng ta, 100 tuổi quay đầu cũng không muộn.

Mấy hôm trước, có một đồng tu ở Đông Bắc gọi điện thoại cho tôi, họ nói ở bên đó có một số người xuất gia, những gì mà mắt họ nhìn thấy được thật là rất không như pháp. Có một số người hỏi: “Chúng ta có nên tố cáo họ, vạch trần sự

việc này của họ không?” Nhưng họ suy nghĩ lại, sự việc này có thể phá hoại hình tượng Phật giáo, khiến rất nhiều người học Phật bị thoái tâm, nhân quả này phải làm thế nào? Họ vẫn còn khá, còn có thể tin nhân quả. Cho nên tôi bèn nói với họ: Bạn tự mình cân nhắc thật cẩn thận, tốt nhất vẫn là mặc kệ họ, họ làm việc của họ, ta làm việc của ta. Họ làm xằng làm bậy thì tương lai đọa tam đồ, nếu ta muốn vạch trần sẽ khiến rất nhiều tín chúng mất đi tín tâm với Phật giáo thì ta phải đọa địa ngục A-tỳ, phải hiểu rõ nghiệp nhân quả báo, lợi hại được mất ở trong đây.

Vào thời đại đó, pháp sư Đàm Loan thời Nam Bắc triều, trong chú giải Vãng Sanh Luận có lời tiên tri, nói thời kỳ mạt pháp của chúng ta, tu-la, la-sát nắm quyền, là hoàn toàn tương đồng với lời huyền ký của Thế Tôn trong kinh Lăng-nghiêm. Trong kinh Lăng-nghiêm, Phật nói thời đại này của chúng ta là “tà sư thuyết pháp như cát sông Hằng”. Chúng ta phải có trí tuệ lựa chọn, quan trọng hơn là phải có trí tuệ bảo vệ chính mình, phải hộ pháp. Bảo vệ mình là bảo vệ điều gì? Bảo vệ sự chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi của mình; bảo vệ hạnh Bồ-tát: nhìn thấu, buông xuống, tự tại, tùy duyên của mình.

Tối hôm qua, tôi dùng cơm tối với đại sứ Ấn Độ tại Singapore, ông đã hỏi rất nhiều vấn đề, chúng tôi cũng nói đến phương diện này. Hộ pháp, điều quan trọng nhất là hộ trì Phật tánh của mình, hộ trì thiện tâm của mình, nhất định không bị ngoại cảnh ảnh hưởng, đây là thiền định. Hôm qua, ông hỏi tôi về “tam-ma-địa”, Ấn Độ giáo cũng tu tam-ma-địa, trong kinh Lăng-nghiêm gọi là “xa-ma-tha, tam-ma-địa, thiền-na”, ba loại này đều là danh từ của thiền định. Xa-ma-tha nghiêng nặng về chỉ, người Trung Quốc chúng ta gọi là chỉ quán, nghiêng nặng về chỉ; thiền-na là chỉ và quán đều xem trọng. Chỉ chính là không bị ngoại cảnh ảnh hưởng, không bị hoàn cảnh nhân sự, hoàn cảnh vật chất ảnh hưởng. Bạn nghe rồi, nhìn thấy rồi, bạn có trí tuệ phân biệt, ở trong đây đoạn ác tu thiện.

Làm sao đoạn ác? Nhìn thấy người ác, nhìn thấy việc ác tuyệt đối không để trong tâm thì là đoạn ác, đoạn ác là phải đoạn như vậy. Làm sao tu thiện? Nhìn thấy người thiện, nhìn thấy việc thiện phải biết noi theo, vậy là tu thiện. Chúng ta nắm vững được nguyên tắc này thì trên đường Bồ-đề sẽ thuận buồm xuôi gió, mới không đến nỗi bị thoái chuyển. Phạm phu tu hành không thể thành tựu, chướng ngại lớn nhất là thời gian tiến thì ít mà thời gian lùi thì nhiều, do vì tiến một bước mà lùi mười bước nên mới cần vô lượng kiếp, mới cần ba đại a-tăng-kỳ kiếp. Nếu chỉ có tiến bộ, không hề lùi bước thì chắc chắn là một đời thành tựu.

Làm thế nào có thể thật sự làm được chỉ có tiến bộ, không có lùi bước? Mấu chốt là ở chỗ này, ở xa-ma-tha, thiền định này.

Chúng ta có năng lực phân biệt đúng sai, phân biệt thiện ác, dứt khoát không được đem điều ác, điều sai để ở trong tâm, đây chính là điều mà phần trước của bộ kinh này Phật đã dạy chúng ta: “*Chẳng để mảy may bất thiện xen tạp*”, phải bồi dưỡng tâm thuần thiện của chính chúng ta. Thiện tri thức này có lỗi lầm, chúng ta nghi ngờ thì tâm động rồi, sự việc sẽ phiền phức ngay, ta rất dễ bị thoái chuyển. Thiện tri thức chân chánh nhất định sẽ tìm bạn để nói chuyện, giải thích cho bạn, giúp bạn đoạn nghi sanh tín. Tôi trước đây mới đến Đài Trung, cũng có người thường hay phàn nàn về thầy Lý, nói rất nhiều, nhưng tôi dứt khoát không để ý. Bởi vì tôi biết, ngay cả Thích-ca Mâu-ni Phật, ngay cả Khổng lão phu tử, bạn thấy bị bao nhiêu người phỉ báng? Đại thánh đại hiền trải qua hơn 2.000 năm rồi mà vẫn có người phỉ báng họ. Một người mà không bị phỉ báng, thì đó không phải là việc dễ dàng, Phật Bồ-tát cũng không làm được. Bạn phỉ báng đó là việc của bạn, tôi thấy vị thầy này có đạo đức, có học vấn thì tôi vẫn phải học theo thầy, nhất định không bị họ ảnh hưởng. Những sự việc về đặt điều sinh sự này rất nhiều, bản thân thầy Lý cũng hiểu được. Có một lần, thầy gọi tôi vào trong phòng giảng giải cho tôi. Thật ra tôi không cần giảng giải, đó là ý tốt của thầy, thầy muốn củng cố tín tâm của tôi, không để tôi rời khỏi thầy, cho nên tôi theo thầy mười năm, ân đức quá sâu dày.